

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

בפני כב' השופט מנחם (מריו) קליין

התובעים:
1. עזבון המנוח דוד שלמוביץ גולה
2. יפה שלמוביץ גולה
3. תומר שלמוביץ גולה
4. רומי שלמוביץ גולה

נגד

הנתבעות:
1. עיריית תל-אביב
2. כפיים שיווק וקידום מכירות בע"מ
3. הראל חברה לביטוח בע"מ

פסק דין

רקע

בפניי תביעת עזבונו של המנוח דוד שלמוביץ גולה יליד שנת 1968 (להלן: "המנוח"), את התביעה הגישו הגב' יפה שלמוביץ גולה, רעיית המנוח (להלן: רעיית המנוח) תומר שלמוביץ גולה, ורומי שלמוביץ גולה (להלן: "התובעים"), התביעה הוגשה מאחר והמנוח קיפח את חייו ביום 11.04.11 כתוצאה מהשתתפותו במרוץ "חצי מרתון" אשר אורכו התפרס על פני 21 קילומטרים (להלן: "המרוץ"), שהתקיים ביום 08.04.11, כאשר לטענת התובעים הדבר נבע מן - התרשלותם מארגני המרוץ.

התביעה הוגשה כנגד עריית תל אביב- יפו בהיותה הרשות המקומית אשר ארגנה את קיומו של המרוץ העירוני (להלן: "הנתבעת 1") כמוכן התביעה הוגשה כנגד חברת כפיים שיווק וקידום מכירות בע"מ מאחר והיא הייתה המפיקה בפועל של אירוע המרוץ מטעמה של הנתבעת 1, וכן כנגד הראל חברה לביטוח, החברה המבטחת של הנתבעת 2 (להלן: "הנתבעות 2-3").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 מאחר ולא הגיעו הצדדים לכלל פשרה חרף המלצת בית המשפט, לא היה מנוס
2 מלהכריע בתיק בהתאם לעקרון "ייקוב הדין את ההר", דיון הוכחות התקיים ביום
3 16.02.14 במסגרתו העידו מטעם התביעה מר יצחק נידם- מנהל אגף ביטחון בעריית
4 ירושלים, רעיית המנוח, פרופ' מוטי רביד, פרופ' מוטי שפירא מומחים מטעם התביעה.
5

6 ביום 24.03.14 ניגש להעיד מטעם ההגנה מר מוטי אמברם מנהל מחלקת ספורט של
7 עריית ת"א (להלן: "מר אמברם"), ביום 10.04.14 העיד מר עופר שטרית מנכ"ל
8 הנתבעת 2 וביום 08.05.14 סיכם ב"כ התביעה את טענותיו בע"פ וכן ב"כ נתבעת 1,
9 ב"כ הנתבעות 2-3 הגיש את סיכומיו בכתב ביום 08.06.14, סיכומי התשובה מטעם
10 התביעה הוגשו ביום 17.06.14.
11

דיון והכרעה

שאלת החבות

12
13
14
15
16 העוולה הרלוונטית לענייננו כפי שנטענה ע"י התביעה היא עוולת הרשלנות, על מנת
17 להקימה נדרשת התביעה להוכיח כי מתקיימות חובת הזהירות המושגית
18 והקונקרטית בין המזיק לניזוק, כמובן נדרשת התביעה להוכיח כי חובה זו אכן הופרה
19 על ידי הנתבעות, ובשלב אחרון עליה להוכיח כי הפרה זו היא שגרמה לנזק הנטען.
20 (ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש ואח', פ"ד לז(1) 113, 122 להלן
21 "עניין ועקנין").
22

חובת הזהירות המושגית

23
24 חובה זו נבחנת בצורה אבסטרקטית ומבלי להידרש לנתונים הקונקרטיים של הנדון
25 דן, עלינו לבחון האם על גורם מסוגם של הנתבעים שלפנינו קמה החובה להזהר כלפי
26 התובע, לאור היחסים שבין עורכי המרוץ למשתתפים בו והמסגרת התחרותית אותה
27 יצרו הנתבעים, אני סבור כי חובה זו מתקיימת בין סוגי הצדדים שלפנינו.
28
29

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 חובת זהירות קונקרטיית

2 חובה זו בניגוד לקודמתה צריכה היא שתתבסס על נסיבותיו הקונקרטיים של האירוע
3 המזיק, לאמור בשלב זה עלינו להכריע כי הנזק הנטען היה יכול להיציפות ע"י
4 הנתבעים וכי לא קיימים שיקולים שבמדיניות משפטית המצדיקים את שלילתה של
5 החובה בין הצדדים דנן, הצדדים לא טענו כנגד קיומה של החובה הנ"ל ומאחר
6 והתוצאה המזיקה יכולה הייתה להיציפות במישור הטכני, והצדדים לא טענו לקיומם
7 של שיקולים שבכוחם לאיין את קיומה של החובה- הדין נותן שהחובה הנ"ל
8 מתקיימת בין הצדדים.

10 הפרת חובת הזהירות

11 אין די בקיומה של החובה להיזהר על מנת להטיל את האחריות הנזיקית על כתפיהם
12 של החבים, נדרשים אנו להכרעה כי חובה זו אכן הופרה ע"י הנתבעות בכדי להטיל אף
13 את האחריות הנזיקית, בענייננו טענה התביעה להפרת החובה מצד הנתבעות בשני
14 מישורים, וכדלהלן

16 הפרת החובה בשלב ההכנות לקראת המרוץ

17 התביעה טענה כי העדר דרישה מטעם מארגנות המרוץ לאישור כשירות רפואי פוזי
18 מהווה הפרתה של חובת הזהירות כלפי הרצים, את טענתה זו ביססה התביעה על
19 האנלוגיה שבין דרישת אישור לצורך אימון במכון כושר לדרישת אישור להשתתף
20 במרוץ על דרך הקל וחומר (ראו עמ' 22 ועמ' 31 לפ' מיום 16.2.14) התביעה הציגה
21 פרקטיקה מקובלת במספר עיירות בעולם כגון, פריז, ברלין, ואמסטרדם שם קיימת
22 דרישה פוזיטיבית להצגת אישור רפואי או לחילופין בדיקה רפואית במכון מוסמך, כן
23 נטען כי לא היה על הנתבעות להסתפק באישור אינטרנטי של המנוח על הימצאותו של
24 אישור רפואי בידיו.

25
26 מנגד טענו הנתבעות כי דרישת אישור פוזיטיבי בניגוד להסתפקות בהצהרה בכול
27 הקשור למרוצי "חצי מרתון" איננה מקובלת באף מדינה, ומכאן ניתן להסיק כי היא
28 איננה נחוצה, כמוכן מאחר וחוק הספורט התשמ"ח – 1988 לא חל על מרוצי חובבנים
29 שאינם חוסים תחת איגוד ספורטיבי כלשהו ממילא דרישת הצגת בדיקה רפואית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 המצויה בס'5(א) איננה חלה בענייננו, כמוכן גם דו"ח מורן אשר עליו ניסה מומחה
2 התביעה פרופ' שפירא להסתמך (ראו עמ' 59 לפי מוקלט) לא דורש הצגתו של אישור
3 רפואי לצורך ההשתתפות בפעילות ספורטיבית עממית.
4
5 לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחו"ד המומחים ועדויותיהם, אני סבור כי על
6 הנתבעות אכן קמה החובה לוודא ולפקח באופן פוזיטיבי על הימצאותו של אישור
7 רפואי אצל כל אחד ממשתתפי המרוץ, ההסתפקות בהצהרה האינטרנטית המעוגנת
8 בלחיצת כפתור "האני מסכים" אין בה די כדי להביא למודעות המשתתפים במרוץ את
9 חשיבות מצבם הבריאותי וההשלכות האפשריות ככול שמצבם אינו מאפשר את
10 המאמץ המתבקש במהלך המרוץ, מקובלת עלי האנלוגיה בדרך של "קל וחומר"
11 לדרישת אישור פיזי לצורך אימון במכון כושר אשר שם המתאמנים שוהים תחת
12 פיקוח מתמיד של מאמנים מוסמכים ובתנאי האקלים והלחות שם מותאמים למאמץ
13 גבוה, משא"כ בענייננו כאשר הריצה מתבצעת באוויר הפתוח ולעיתים בתנאי שמש
14 ולחות קשים, וביחוד לאור העובדה כי המדובר ב"חצי מרתון" אשר המשתתפים בו
15 לרוב אינם אצנים מוסמכים והריצה במסגרת זו יכולה להיות הראשונה "בקריירת"
16 הריצות שלהם כפי שהיה אצל המנוח, היא הנותנת שחיוני לפקח ולהקפיד על יכולתם
17 וכושרם הפיזי יותר מאשר אצל ספורטאים מוסמכים ובעלי וותק.
18 באשר לטענת הנתבעות בכול הקשור לדרישות המקובלות בייתר העיירות המקימות
19 מרוץ כאמור, אומר כי דרישת "המארגן הסביר" איננה נבחנת ביחס למארגנים
20 מתחרים, הם אומנם מהווים אינדיקציה לבית המשפט אך הם אינם חזות הכול,
21 בסופו של יום בית המשפט הוא שיוצר את "האדם הסביר" בהתאם לנסיבות ולידיעה
22 השיפוטית שבאמתחתו, כפי שהיטיב לנסח זאת הש' שמגר בדנ"פ 983/02 **יעקובוב נ'**
23 **מדינת ישראל**, פ"ד נו(4) 385, בעמ' 393 באומרו:

24
25 " אותו אדם מן היישוב, ידענו כולנו, הוא חלף-דיבור לאדם הסביר,
26 ידידנו הווירטואלי המלווה אותנו משכבר הימים במשפט הנזיקין,
27 בעבירה של גרימת מוות ברשלנות ובמקומות אחרים בדין. אותו אדם
28 סביר אינו אלא בית-המשפט, הוא-עצמו, ומתוך שיש זהות בין אותו אדם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 **מן היישוב לבין בית-המשפט, יקל עליו על בית-המשפט לדעת מה היה**
2 **האדם הסביר יכול לצפות מראש, קרא: מה היה חייב לצפות מראש."**

3
4 לאור כל האמור אני קובע כי הסתפקות הנתבעות ב"הצהרת אינטרנטית" של המנוח
5 כי הוא מחזיק באישור רפואי היה בה משום חריגה מצורת התנהלותו של "המארגן
6 הסביר", והיא עולה כדי הפרתה של החובה הנזכרת.

7
8 באשר לטענת הנתבעות כי דרישת הפיקוח על הגשת אישורים פיזיים איננה סבירה
9 ועלותה מוגזמת ולא מוצדקת (ראו סעי' 35 לסיכומי ב"כ נת' 2-3), סבורני כי לאור
10 נסיבות העניין אין הדרישה מוגזמת כלל, כאשר הפיקוח יכול שייעשה ע"י צירוף
11 האישור דרך אתר הרישום חלף ההצהרה האינטרנטית.

12 הפרת החובה בשלב הטיפול שלאחר ההתמוטטות

13
14 התביעה טענה כי זמן פינויו של המנוח מרגע קבלת הודעת הקריסה- 08:26, ועד
15 לקבלתו למיון- 09:52 מהווה זמן בלתי סביר בנסיבות העניין, כמוכן העובדה כי לא
16 התקיימו אמצעי קירור נאותים בשטח המירוץ או בדרך לבית החולים מנעה את
17 הצלתו של המנוח.

18
19 מאידך טענו הנתבעות כי לא נמצא דופי בהליך פינוי המנוח, כפי שניתן למצוא בחו"ד
20 פרופ' רביד, מומחה התביעה באומרו "טיפול יעיל סייע לשיפור במצבו" (עמ' 3
21 לחו"ד), כך עולה גם מעדותו של פרופ' שפירא (ראו עמ' 43 להקלטה).

22
23 כן נטען כי גם בהתייחס לפרקי הזמן שחלפו מרגע ההתמוטטות- 08:43, ועד לרגע
24 הפינוי ע"י ניידת הטיפול הנמרץ- 09:21 וההגעה למיון- 09:25, תיעוד הזמנים מורה
25 כי לא נפל פגם בהתנהלות הנתבעות בכול הקשור לטיפול במנוח.

26
27 לאחר שעיינתי בחו"ד המומחים ובדוחות שהוצגו בפניי אני סבור כי הנתבעות הפרו
28 את חובת הזהירות שלהן כלפי המנוח בכול הקשור לטיפול שאחר ההתמוטטות. גם
29 אם נצא מנקודת הנחה שזמני הטיפול והפינוי היו נאותים עדיין רובצת לפתחן של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 הנתבעות העובדה כי במהלך המסלול ובניידת הטיפול הראשוני לא נמצאו אמצעי
2 הקירור הנדרשים, כאשר למותר לציין כי עלותם נמוכה בהרבה מתוחלת הנזק אשר
3 לרצים. משכך, הגעתי למסקנה כי גם במישור זה נהגו הנתבעות שלא כמצופה
4 "מהמארגן הסביר". טענותיהן של הנתבעות שיש לייחס מחדלים אלו למד"א, היו
5 צריכות להישמע במסגרת הודעה לצד ג' ואין בהן כדי להפחית מאחריותן בשלב זה.

דרישת הקש"ס

6
7
8 לאחר שקבעתי כי הנתבעות אכן הפרו את חובת הזהירות שלהן כלפי המנוח, עלינו
9 לבחון האם רשלנות זו היא שהביאה את הנזק על המנוח, או שמא נזק זה היה נגרם
10 אף אילו נהגו הנתבעות באופן שאינו מפר את החובה הנזכרת.

11
12 הנתבעות טענו לניתוק הקשר הסיבתי במספר מישורים, ראשית נטען כי אילו ביקש
13 המנוח מהרופא הפרטי להנפיק לו אישור כנזכר, הרופא לא היה נמנע מלהנפיקו,
14 מאחר והמנוח לא סבל מליקויים בריאותיים בעלי משמעות וכן הוכח כי בעבר רץ
15 מרחק דומה בין כותליו של חדר הכושר (ראה עמ' 4 לחו"ד של ד"ר טל אור), כמוכן
16 נטען כי מטרת האישור לוודא שלא קיימים מומים קרדיולוגיים ולא למנוע מכות חום
17 והתייבשויות, מסקנה זו עולה גם מהעובדה שהמנוח אכן קיבל לידי אישור רפואי
18 בהתאם לדרישת מכון הכושר שאליו נרשם כחצי שנה לפני מועד המרוץ, עוד נטען כי
19 אילו הייתה סבורה התביעה שאישור זה לא היה מונפק למנוח, היה עליה לזמן את
20 הרופא המטפל של המנוח ד"ר דרעי למסור את עדותו, ומשלא נתבקש לכך יש לראות
21 בכך היעדר מכוון של סיפוק ראייה המהווה ראייה לצד שכנגד.

22
23 מנגד נטען ע"י התביעה כי לאור מסת גופו של המנוח ולאור העובדה שלא נבדק
24 במבחני מאמץ טרם המרוץ, רופא סביר לא היה מאפשר למנוח להשתתף במרוץ לאור
25 הנסיבות הנ"ל.

26
27 לדידי, מאחר והנתבעות הסתפקו באישור אינטרנטי בלא הצגתו של אישור פיזי, הדבר
28 פגע במודעות המנוח להשלכות האפשריות בגין הליקויים הבריאותיים מהם סבל, אני
29 סבור כי אכיפת הפנייה לרופא היה בה כדי לשלול מהמנוח את ההשתתפות בתחרות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 ע"י מעבר מדוקדק בין סעיפי האישור והליקויים הקיימים, ולמצער לפרוש מבעוד
2 מועד בשלביו המוקדמים של המרוץ לאור המודעות הרחבה יותר שהייתה מתקבלת
3 על ידי האמור, ומכוח כך הייתה נמנעת הטרגדיה נשואת דיוננו, העובדה כי המנוח רץ
4 מרחק זהה בין כותליו של מכון הכושר אין בה כדי להעיד על מסוגלותו הפזיולוגית
5 לרוץ כן גם בתנאי האוויר הפתוח על כל מגבלותיו ללא השגחה של מדריך חדר כושר.
6
7 עוד נטען ע"י ההגנה כי המנוח כלל לא נפטר כתוצאה ממכת חום כי אם מזיהום,
8 כעולה מחווי"ד של ד"ר טל- אור מומחה רפואי מטעמה אשר התבסס על מחקר
9 שהתפרסם בעיתון הרפואי "ניו אינגלנד" לפיו צריכה שתופיע אצל הסובל ממכת חום,
10 ירידה ברמת האשלגן ובענייננו נצפתה דווקא עלייה לרמה של 9, אצל המנוח.
11
12 לעניין זה אומר כי מאחר ושני הסימפטומים המרכזיים אכן הופיעו, לאמור עלייה
13 בחום הגוף לרמה של קרוב ל 40 מעלות צלסיוס, וכן תסמינים נוירולוגיים כגון בלבול,
14 ומאחר והמומחה לא הניח בפניי תשתית עובדתית מספקת בדבר הכרחיותו של
15 התסמין הנוסף, אני סבור כי במאזן ההסתברויות ניתן לקבוע כי המנוח אכן סבל
16 ממכת חום בעקבות הריצה. כמוכן אני סבור כי חוות דעתם של מומחי ההגנה הייתה
17 מקצועית יותר ושיקפה את התשתית הרפואית בצורה מהימנה יותר בעיניי, לאור
18 השלב בו בוצעה בדיקת רמת האשלגן. הממצאים הרפואיים שהוצגו בפניי מראים כי
19 ההקלה במצבו של המנוח לא היה בה כדי לנתק את השפעתה של מכת החום, ולכול
20 היותר ניתן לראות את ההידרדרות של המנוח בהתאם לדוקטרינת הגולגולת הדקה,
21 וכהשלכה ישירה למצבו הרפואי שהתערער כתוצאה ממכת החום ממנה סבל.
22
23 בהינתן כל האמור ומשהוכח כי קיימת מצד הנתבעת 1 והנתבעות 2-3, חובת הזהירות
24 גם המושגית וגם הקונקרטיית, אני קובע כי חבותם כלפי התובע הינה ביחד ולחוד.
25
26 לעניין המישור החוזי שבין נתבעת 1 לנתבעת 2, אינני סבור שניתן להסתמך על
27 ההסכם דנן בכדי להפחית את אחריותה של נתבעת 1 לקרות האירוע, או לפוטרה
28 מלפצות את התובע.
29

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 יחד עם זאת ולאחר ששקלתי את מכלול הראיות שהוצגו בפניי, ראיתי לחלק את
2 האחריות בין הנתבעים בינם לבין עצמם באופן ש:
3 - הנתבעת 1 תישא באחריות בשיעור של 30%
4 - והנתבעות 2 ו 3 יישאו באחריות בשיעור של 70%

אשם תורם

7 הנתבעות טענו כי יש לייחס למנוח אשם תורם בתוצאות האירוע מאחר והתובע אישר
8 את הימצאותו של האישור הרפואי חרף ידיעתו כי לא היה בידו, וכן העובדה כי המנוח
9 המשיך בריצתו למרות תסמיני המאמץ.

10 המקור הנורמטיבי לקיומו של האשם התורם מצוי בס' 68 לפקנ"ז, בקובעו:

11 "א) סבל אדם נזק, מקצתו עקב אשמו שלו ומקצתו עקב אשמו של אחר,
12 לא תיכשל תביעת פיצויים בעד הנזק מחמת אשמו של הניזוק, אלא
13 שהפיצויים שייפרעו יופחתו בשיעור שבית המשפט ימצא לנכון ולצורך
14 תוך התחשבות במידת אחריותו של התובע לנזק; אולם האמור בזה אין
15 כוחו יפה להכשיל הגנה הנובעת מחוזה, ואם חל על התביעה חוזה או דין
16 המגבילים את החבות, לא ייפרע התובע פיצויים למעלה מן הגבול שנקבע
17 כאמור."

18
19 הלכה פסוקה היא כי בבואנו לבחון את קיומו של האשם התורם עלינו לבחון את
20 התנהגות התובע בשני שלבים, ראשית עלינו לקבוע כי אכן התנהגותו של התובע אינה
21 עולה עם התנהגותו של האדם הסביר באותן נסיבות העניין, שנית על מנת לחלק את
22 האחריות הנזיקית בין הצדדים מקובל כי המבחן המנחה הוא "מידת האשמה",
23 דהיינו על בית המשפט להציב את התנהגותם של הצדדים זה מול זה ולהכריע מה
24 משקלה של האשמה המוסרית במעשיו ומחדליו של כל אחד מהצדדים (ראו ע"א
25 316/75 אלן שור נ' מדינת ישראל (משרד העבודה, מחלקת עבודות ציבוריות, נצרת),
26 פ"ד לא(1) 299 בעמ' 305, וע"א 73/86 לוי שטרנברג נ' עיריית בני-ברק, פ"ד מג(3)
27 343 בעמ' 350).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 באשר לעצם קיומו של האשם בהתנהגות המנוח אני סבור כי יש לקבל את טענת
2 ההגנה, המנוח אשר היה בגיר, כבן 40 ביום הירשמו למרוץ, היה עליו לשקול את
3 צעדיו בטרם "אישר" את קיומו של האישור הרפואי, אישורו שניתן שלא כדין מהווה
4 חריגה מן ההתנהגות המצופה מהאדם הסביר, כמוכן התעלמותו של המנוח
5 מהתסמינים המאפיינים מכת חום כגון, עלייה בחום הגוף, ותחושת סחרור, בחילה,
6 ובלבול, מהווה אף היא חריגה כאמור (ראו עמ' 24 ש' 16-15 לפ' מיום 16.02.14).

7

8 באשר לחלוקת האחריות בהתאם למידת האשם, אני סבור כי אין לייחס לאישור
9 האינטרנטי מידה יתירה של אשם מאחר ומעשים שבכול יום שאנשים מוותרים על
10 קריאת "תנאי השימוש" וממהרים להסכים לתנאים בלא שנתנו את ליבם לטיב
11 האמור. כמו כן הנני מקבל את דברי פרופ' רביד (עמ' 30 לפ' מיום), כי מאחר והמנוח
12 לא היה מיומן דיו ולא הכיר את יכולותיו לאשורן אינני סבור כי יש להטיל על כתפיו
13 מידה רבה של אשם בגין כך (כן ראה עמ' 4-3 לחוו"ד פרופ' שפירא), לאור האמור
14 ומשבחנתי את הנסיבות שהוצגו בפניי ע"י המומחים אני סבור כי יש לייחס לתובע
15 אשם תורם בשיעור של 30%.

16

17

שאלת הנזק

18 בענייננו העמיד ב"כ התביעה את שיעור הפיצויים בגין מות המנוח על סך של
19 1,780,955 ₪ עבור התלויים ו- 1,752,414 ₪ עבור עיזבון המנוח, לעומת האמור
20 הנתבעות העמידו את שיעור הנזק עבור התלויים והעיזבון גם יחד על סך 1,400,000
21 כאשר בניכוי האשם התורם התביעה נבלעת בתגמולי המל"ל, בסך 603,731 ₪.

22

23 לאור הנתונים אשר הוצגו בפניי עולה כי המנוח היה משתכר כ-11,500 ₪ בחודש
24 ורעייתו משתכרת בסך של 6,800 ₪.

25

26 כיום, אין עוד מחלוקת כי את הפיצוי בגין הפסד הכנסות המנוח, ב"שנים האבודות",
27 יש לחשב על פי העקרונות שנקבעו בפסק דינו של בית המשפט העליון, בעניין ע"א
28 4431/05 המגן חברה לביטוח בע"מ ואח' נ' צרור ואח', (להלן: "הלכת צרור").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 בענייננו קיימת זהות בין יורשי העיזבון ובין התלויים במנוח, משכך ובהתאם לנקבע
2 בע"א 4641/06 מנורה חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון המנוח חנא כרכבי ז"ל, פ"ד סב(3)
3 527, ינוקו תשלומי הפיצויים בגין ראשי הנזק החופפים, אולם לא ינוקו הפיצויים
4 שישולמו בגין ראשי הנזק אשר אינם חופפים (ראו ע"א 2739/06 עזבון המנוח דוביצקי
5 נ' רזקאללה).

תביעת התלויים

אובדן שירותים

10 נקל לשער את הקושי הכרוך בחישובו של ראש נזק זה, עת נדרש בית המשפט לאמוד
11 את התרומה הפיזית והמנטלית אשר היה תורם המנוח לתלוייו אלמלא קופחו חייו
12 בטרם עת, אולם אין באמור כדי לרפות ידיו של בית המשפט, על כן אני פוסק פיצויים
13 בגין ראש נזק זה, בהתחשב בגילו של המנוח בעת הסתלקותו, ובהתחשב בסכומים
14 המקובלים בפסיקה, סך של 250,000 ₪.

אובדן תמיכה בתלויים

17 תקופה א- מ 04.2011 עד 04.2016, 470,400 ₪ לפי חישוב: $60 * 7,840$
18 תקופה ב- מ 04.2016 עד 04.2019 229,500 ₪ לפי חישוב $0.88 * 36 * 7,245$
19 תקופה ג- מ 04.2019 עד 07.2021 133,450 ₪. לפי חישוב $0.83 * 27 * 5,955$
20 תקופה ד- מ 07.2021 עד 01.2035 584,500 ₪. לפי חישוב $0.66 * 164 * 5,400$
21 ובסה"כ- מ 04.2011 עד 01.2035 1,417,850 ₪.

תביעת העיזבון

כאב וסבל

26 בענייננו המנוח אמנם סבל ממכת חום אשר בגינה אף מצא את מותו כאמור, אולם בין
27 אירוע ההתמוטטות ועד למותו של המנוח חלפו ארבעה ימים בהם שהה המנוח
28 באישפוז ותחת מוגבלות, לאור האמור וחרף הקושי באומדן הנזק האמור אני פוסק
29 סך של 20,000 ₪ עבור ראש הנזק דנן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

קיצור תוחלת החיים

המנוח היה בן 43 שנים עת מצא את מותו בגין האירוע הנזכר, בהילקח בחשבון תוחלת חייו של האדם הממוצע, ובסכומים המקובלים להינתן בגין ראש הנזק הנ"ל אני פוסק סך של 180,000 ₪.

הוצאות קבורה ומצבה

שיעור הפיצויים בגין הוצאות הקבורה והמצבה יעמוד על סך 10,000 ₪.

השנים האבודות

תקופה א- מ 04.2011 עד 04.2016 507,000 ₪, לפי חישוב $60 \times 8,450$
תקופה ב- מ 04.2016 עד 04.2019 255,000 ₪. לפי חישוב $0.88 \times 36 \times 8,050$
תקופה ג- מ 04.2019 עד 07.2021 162,360 ₪. לפי חישוב $0.83 \times 27 \times 7,245$
תקופה ד- מ 07.2021 עד 01.2035 749,500 ₪. לפי חישוב $0.66 \times 164 \times 6,925$
ובסה"כ- 1,673,860 ₪.

את חישוב הזכויות הסוציאליות להן היה זכאי המנוח חישבתי במכפלת 12% מהסכום שהצטבר (ראו בהרחבה ב ת"א(חי) 16951-04-10 ע.מ.מ. נ' ע.מ.ר.)

בהתאם לאמור בהלכת דוביצקי הנ"ל הניכוי יחול רק על ההוצאות המקיימות חפיפה בין תביעת התלויים לתביעת העיזבון, לאמור- תביעת השנים האבודות ותמיכת המנוח, כאשר סכום אובדן התמיכה על סך- 1,417,850 ₪ יקוזז מסכום אובדן ההשתכרות "בשנים האבודות". באשר ליתר אבות הנזיקין הרי שלא תהיה מניעה מלפוסקס במצטבר.

ניכויים

מכל פיצוי שייפסק עלינו לנכות את תמלוגי המל"ל שהתקבלו ושעתידים להתקבל בגין מותו של המנוח, בהתאם לחו"ד האקטואר מר גד שפירא שהוצגה בפניי אני מעמיד את תגמולי המל"ל לכול התקופה על סך 603,731 ₪

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5417-09-12 שלמוביץ גולה ואח' נ' עיריית תל-אביב ואח'

23/7/014

בס"ד

1 כמו כן יש לנכות אשם תורם כאמור - 30%

2

3 להלן החישוב הסופי: $1,673,860 + 10,000 + 180,000 + 20,000 + 250,000 * 0.7 -$

4

$889,971 = 603,731$

5

6 לסכום זה יצורפו הוצאות משפט וכן שכ"ט עו"ד בשיעור 23.6%.

7

8 הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 30 ימים מיום המצאת פסק הדין לצדדים, שאם לא כן

9

יישאו ריבית והצמדה כחוק מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

10

11 המזכירות תעביר העתק פסק הדין לצדדים.

12

13

14

ניתן היום, כ"ה תמוז תשע"ד, 23 יולי 2014, בהעדר הצדדים.

15

מנחם קליין, שופט

16

17

18

19

20

21

22